CONCERTUL

RĂZVAN HARITONOVICI

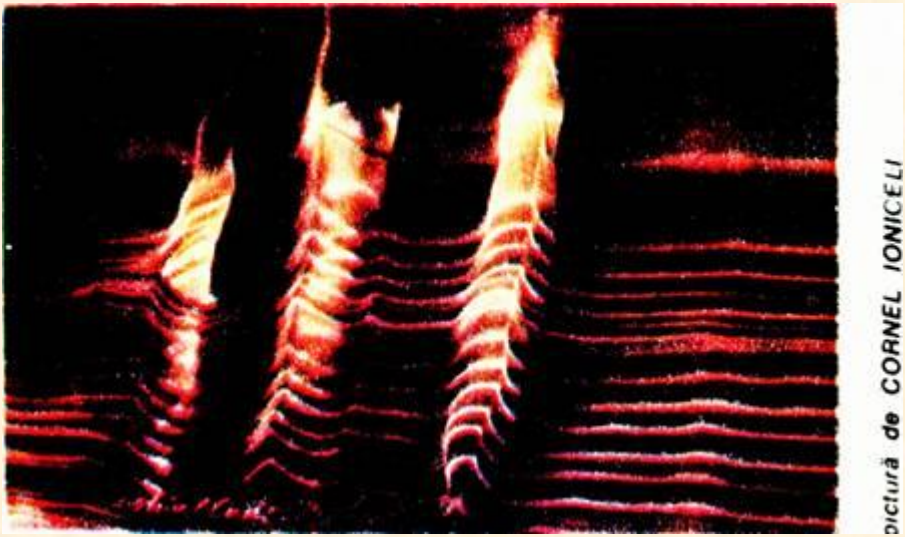

Grady se temea îngrozitor de dinozauri. În visele sale aceştia îi apăreau uriaşi, diformi şi violent coloraţi: albaştri violacei, negri cu pete vişinii sau galbene, asemenea unor ciuperci otrăvitoare. Turme întregi de dinozauri îi striveau somnul în fiecare noapte. Uneori se trezea scăldat în sudori reci, iar pielea i se părea mai aspră şi mai solzoasă decît a animalelor din vis.

Dimineţile, în schimb...

Grady avea capul mare, mîinile micuţe şi, în general, neîndemînatice. Relaţiile sale cu restul lumii erau sporadice, atît din cauza fizicului uşor diferit de al semenilor lui, cît şi din cauza obiceiurilor sale.

Cîteodată, poştaşul îi arunca ziarele în curte şi astfel Grady descoperea în ce zi şi în ce an se află – noţiuni care-i scăpau adesea de sub control – ori ce crime s-au mai comis, care este rata şomajului sau motivele delincvenţei juvenile. Dar problemele astea nu-i stîrneau întotdeauna cel mai mare interes şi, oricum, poştaşul trecea pe acolo destul de rar.

Ocupaţia favorită a lui Grady era îngrijirea florilor din grădiniţa sa. Asta îi umplea timpul şi-l făcea să uite de coşmarurile nocturne.

În fiecare dimineaţă el apărea printre lujerele subţiri cu un foarfece

într-o mînă şi stropitoarea în cealaltă. Începea din colţ, cu stratul de trandafiri. Tăia ici o crenguţă, îndrepta dincolo o petală, pînă ce primii boboci scoteau un „la” suficient de puternic. Acesta era tonul. Trecea apoi la narcise, eliminînd cîte o frunză sau amestecînd firele de polen. Un şuvoi de sunete cristaline îi invada urechea.

După ce termina de acordat toate florile se întindea la umbră şi asculta concertul întregii grădini.

Uneori audia simfonii celebre cîntate de gladiole, crizanteme şi stînjenei, alteori canţonetele bujorilor sau liedurile freziilor. Cel mai mult îi plăcea să-şi compună propriile cîntece lucrînd cu fiecare plantă în parte. Potopea cu lumină un strat de garoafe – pentru tonurile vesele – sau uda o orhidee – pentru o notă gravă; muta un bulb dintr-o parte în alta şi, tot aşa, pînă ajungea la o linie melodică ideală. Cînd se întîmpla un asemenea eveniment, Grady rămînea extaziat ore în şir.

Iarna era cea mai tristă perioadă pentru el. Florile dispăreau şi, timp de cîteva luni, Grady se ascundea şi dormita în bîrlogul său bătrînesc, visînd la melodiile noi pe care avea să le compună la primăvară. Viaţa i se scurgea printre anotimpuri într-o căutare continuă a Marii Simfonii. O simţea tot mai aproape!

Într-o zi, însă, dinozaurii năvăliră. De pretutindeni trupurile mari şi greoaie se apropiau, năpădindu-i grădina. Sub paşii lor florile se prăbuşeau, tînguindu-se. Brazde întregi dispăreau între fălcile diforme.

Grady alerga printre animale, privit cu nepăsare sau izbit de cozile puternice şi solzoase, din ce în ce mai dezorientat şi obosit. În aer pluteau, slabe şi triste, sunetele unui recviem. În cele din urmă, aproape strivit, se prăbuşi lîngă stratul de trandafiri, încercînd să-i acopere cu trupul său greu şi bubos. Coada îi mai zvîcni de cîteva ori, apoi se linişti. Pentru totdeauna.

Dinozaurii treceau pe lîngă el, desăvîrşind devastarea totală, atingîndu-i uneori capul prea mare sau călcîndu-i mîinile mici. Totul se terminase. Nu se mai auzea nici un zgomot.

Turma plecase, lăsînd în urmă smocuri veştede de frunze şi flori.

După cîteva zile corpul său începu să se descompună pe pămîntul moale. Pe urmă se aşternu zăpada.

Dar în primăvară, pe locul unde căzuse Grady, apărură, încetul cu încetul, primele flori şi se auziră primele sunete. Apoi trandafirii se înfoiară şi, în aer răsună un „la” cristalin. După care întreaga grădină îşi uni vocile şi tonurile într-o nemaiauzită şi nepămîntească Simfonie.